

## HANNAH OCH MIKA

Slaskvattnet trycker så hårt runt stövlarna att jag nästan tappar balansen. Roboten skjuter i väg sin egen arm när man vrider på den, jag fick gå själv till Coop och köpa den i dag.

»Stå inte mitt på vägen, tänk om det kommer en bil och kör över dig«, ropar min mamma. »Kan du gå till Vikströms och hämta ett mjölkpaket.«

Vårt nya hus har en bro. Det är en trappa med ett tak utanför dörren. På den står mamma.

»Men det kommer ingen bil«, säger jag.

»Gå bara rakt fram till korsningen så är det andra huset på höger sida«, säger hon. »Det är ett rött hus med bruna knutar, de är jättesnälla.«

Robotens arm är under slasket någonstans, tror jag. Jag stoppar ner roboten i galonisarna och styr stövlarna genom sörjan. Känner efter vilken hand som är höger.

Det finns inga hus med knutar på men ett är rött med mörkbruna hörn. Det står en vit Volvo och två tjejcyklar

på uppfarten. Jag går upp på deras bro och trycker på ringklockan men det är ingen som öppnar så jag går och tittar lite på cyklarna, testar att hålla i ett av handtagen. Det är barn som bråkar på baksidan, de syns i gången mellan huset och garaget. Jag går dit. Två barn har overallen knuten runt midjan och hästsvans, en kastar snö på den andra, den andra bara aktar sig. De är ungefär lika stora som jag.

»Men Hannah kan du sluta«, ryter en mamma.

»Hej«, säger jag, högt så att alla tittar. »Här är jag.«

Tjejerna sitter tysta på marken och snorar. Hela baksidan är full av fotspår och smälta snöhästar. På en altan med en hammock dricker två föräldrar kaffe. Det är ett barn där också, men ett litet. Det sitter i pappans knä och blänger.

»Hej, är det du som är Melvin«, säger pappan. »Vill du ha lite saft?«

Hon som fick snö på sig tjuvar genom blötsnön upp till altanen och sätter sig på knä på en stol och dricker saft med båda händerna medan mamman lyfter upp hennes Frost-tröja och borstar snö från ryggen. Hon har ljusbrunt skinn och mörkt hår, styvt som fiskelinor, och jag kan inte sluta titta på henne.

»Det här är Mika«, säger mamman. »Hon bor nästan granne med er och brukar vara här och leka.«

»Och den här lilltjejen är Alicia«, säger pappan.

Hon försöker hålla en hundvalp i famnen.

»Surpuppan där ute i snön är storasyster till Alicia och heter Hannah«, säger mamman. »Ni två kommer att börja i sexårs efter sommaren.«

»Vilken tokig hund«, säger jag.

»Det är en labrador«, säger pappan. »Labolina, heter hon.«

»Labia«, säger Alicia.

Hannah kastar snö mot Mika så det hamnar på fikabordet och mamman blir så arg att hon går och drar in sitt barn i huset fastän hon skriker och sparkar. Det kom snö på Mikas bulle men hon äter den ändå. Hon har stora ögon som blänker. Jag dricker lite saft.

»Hon kan inte heta Labia«, säger pappan.

»Nähä, men nu heter hon det«, skriker Hannah inifrån huset.

Mamman kommer ut igen med ett mjölkpaket som jag ska låna. Hon som ska gå i min klass gallskriker inne i huset. Alicias ögon ser ut som myror.

»Du ska faktiskt inte vara här«, säger hon.

Mika tror att Alicia menar henne men hon menar mig.

»Men vad är det med er tjejer i dag«, säger mamman. Jag tittar in genom altandörren men det är alldeles

mörkt där. Pappan visar för mig var Hannahs rum är och jag stannar på tröskeln och tittar på när de två tjejerna leker. Mika får låna Hannahs Olof-snögubbe. Hennes Sven-ren står Mikas snögubbe ashårt men Mika sitter bara och håller i den.

»Ska du stå där jämt«, säger Hannah till mig.

»Varför slår du hennes snögubbe?«

»För att jag bara måste det.«

Jag förstår väl när jag blir äldre.

»Kom och ät nu, alla mina små kycklingar«, ropar pappan inifrån köket.

»Du kanske måste gå hem nu«, säger Hannah till Mika.

»Ska jag också gå hem«, säger jag.

Det ska jag inte. Jag är en liten kyckling. Det är inte Mika.

»Tycker du om broccoli«, säger mamman.

Jag nickar, för jag tror att det är något slags pizza. Jag är rädd för att Hannah ska slå mig men jag ska sitta bredvid henne. Mamman ställer en form på bordet med stora bitar av någonting grönt. Det smälter i munnen. Jag tar mer när jag ätit upp, tuggar ordentligt och sväljer. Det är uräckligt. Hannah smörar en hårdmacka som jag kan äta.

»Mika äter inte så ofta med oss längre«, säger mamman till Hannah.

»Nej«, säger Hannah. »Hon är ganska så otacksam.«

»Men visst frågade du åtminstone«, säger pappan.

Hannah knuffar. Det är skönt när hon tar på mig.

»Finns det egentligen några andra barn här omkring«, säger jag.

Pappan skrattar.

»Nog blir ni vänner.«

## FJÄLLEN

Min tjejs böjda nacke sticker fram genom det nästan vita, tunna håret. Hon måste se var hon går för skoterskaren har smält sönder, hon trampar igenom vart fjärde steg och får trasiga skorpor i skorna. Skriker rösten raspig. Jag vill bära snowboarden åt henne men vågar inte öppna käftan och egentligen orkar jag knappt min egen. Jag klafsar ner till marken och får med surjord upp ur hålen. Hon drar in snor och spottar rakt fram där vi går. Slänger upp brädan över axlarna så jag inte kan se nacken längre men glipan mellan tröjan och täckbyxorna i stället, smilgroparna i svanken. Ljumma vindar rufsar hår, fryser svett, regnar barr, luktar metallslöjd och stekta köttbullar.

Ovanför det orangea och lila är stjärnor nu. Jag behöver kramas, eller känna hennes hår mellan fingrarna, eller åtminstone få se henne i ögonen. Snusa på hennes tinning.

»Varför är du ens med mig«, säger jag.

»Du är bara en fåtölj för mig«, säger hon.

Jockes stuga syns mellan björkarna. Hannah kliver av skoterspåret och plöjer rakt fram dit utan att lyfta fötterna, snön är lös nästan som vatten. Frasar, tisslar. Hon drar brädan efter sig i ena bindningen. Jag stannar och tar snökorn i handen, de går inte sönder fastän jag trycker allt jag orkar.

»Du sitter ju inte ens på mig längre«, säger jag.

Hannah är framme och varken hör eller bryr sig. Hon hivar brädan ovanpå Mikas och brorsans och smäller igen dörren. Det faller slask från bröderna Landells skotrar. Långt bort jagar andra varandra, här är det tyst och dött. Hela världen är inne och käkar middag utom jag. Kråkor kraxar. Jag fryser och måste röra mig, kliver ner i Hannahs spår och släpar mig fram sista biten.

Hallen luktar ammoniak av svettiga kläder och blöta skor. Jag hänger Hannahs täckbyxor i torkskåpet, står där och trycker hennes hyfsat torra hoodie mot ansiktet och lyssnar på build-upen till Jockes trance där uppe. Någon smyger upp bakom mig och snärjer armarna om mig, trycker sig hårt mot mig och vilar huvudet mot min nacke, blöt från duschen, varm som en vetekudde, luktar dubbeldusch och billig deo. Mika är mycket mjukare än Hannah.

»Har hon gjort slut nu«, säger hon.

»Inte än«, säger jag.

»Gör det du, då.«

»Man gör inte slut med stans tredje snyggaste.«

»Jo?«

»Tar du över mig, då?«

»Fan heller.«

Hon släpper mig och börjar gå uppför trappan till musiken. Hennes linne och mjukbyxor hänger kring den blöta kroppen, håret spretar åt alla håll. Trummorna börjar om.

»Jag pallar inte gå upp dit«, säger jag.

»Jo, det gör du.«

Hon blänger tills jag ställer mig, tar med Hannahs hoodie och följer Mika långsamt uppför trappan. Vi står axel mot axel på översta trappsteget och lyssnar på låtens klimax. Mikas överläpp har en liten näbb som låser fast mot den tjocka underläppen, den vippar när man tittar på den. Hon stryker mig över ryggen som en mamma och går in i allrummet, kliver över Jocke som ligger på golvet och dj:ar med mobilen, håller uppe brallorna när han drar i dem, tränger sig ner under ett täcke i fåtöljen med lillbrorsan och försöker tjuvläsa vem han chattar med. Han flyttar bort till matbordet för att få vara i fred.

»Ursäkta, jag tror det där är min röv«, säger Hannah.

»Nej men fy«, säger Alex. »Det är ju där bajset kommer ut.«

Jag lutar mig mot dörrkarmen och tittar in. Min tjej ligger utfläkt över Alex knä i soffan, vilar så tungt mot honom att han har svårt att andas, gottar in sig i svettvärmen med hans armar omkring sig. Hon ler när hon ser mig och räcker ut tungan, rödstrimmig om kinderna och andfådd så bröstet bälgar under underställströjan. Jag tränger mig ner i soffhörnet hos dem med benen under Hannahs och kollar på dem. Hon verkar lycklig. Det kanske ska vara så här?

Jocke har tjatat sig till massage av Mika och sitter lutad mot fåtöljen mellan hennes knän medan hon bankar så hans kropp dallrar, tittar tillbaka på mig. Känner hon att hon måste ta på honom för att han skjutsar och lånar ut stugan? Han är dubbelt så gammal som vi, säkert trettio, men han spelar »Stone in focus« på repeat, det får man ge honom.

Alex tar tag i och knådar Hannahs ljumskar så hon knorrar och himlar med ögonen av njutning.

»Fan vad knullig stämning det är här«, gnäller brorsan som satt sig med ryggen mot oss lutad över telefonen.

»Är du sur för att inte syrran är här«, säger Hannah.

Hon skrockar så soffan knakar. Höftbenen sticker ut där underställströjan korvat sig över magen. Alicia skulle

inte hänga med oss om vi var de enda människorna i världen.

Jag är för gammal för att vara svartsjuk. Jag ler mot Hannah tills hon fattar att jag menar det och hon blir tung och mosig, stänger ögonen och gäspar. Nu blev det så här.

\*

Fönsterfrosten är vit av stjärnljus, sista kolen rasar i spisen. Alex ligger dubbelvikt över soffryggen, Jockes snarkningar hörs genom väggen från hans rum, brorsan har gått och lagt sig i ett annat och Mika har krupit ihop i sin fåtölj på andra sidan rummet. Hannah sover på sin kudde i mitt knä, hoodien över axlarna. Jag stryker henne över huvudet och tänker på vilka vi blivit.

Hon huttrar till, känns kall om ryggen, så jag lyfter försiktigt undan henne och kliver upp. Det räcker att lägga i några stickor och blåsa tills det tar fart i brasan. Ljuset från elden gör alla fina att titta på. Hannah har borrarat in ansiktet i hörnet av soffan och stuckit in fötterna under Alex, så det finns inte plats för mig där längre.

Jag lägger på några vedträn och går ut på verandan, trycker igen den gnissliga dörren och lutar mig över räcket. Granarna syns bara som svarta silhuetter där de täcker

stjärnorna, skoterspåren har frusit fast i mörkgrå vågor. Jag kavlar ner underställsärmarna över knottrig hud. Efter en liten stund gnisslar dörren och någon kommer ut och lutar huvudet mot min nacke, kramar om mig som Mika brukar, men jag känner igen Hannah på de nästan hårda brösten. Musklerna pirrar, benen skakar. Jag lägger en hand på hennes.

»Ska jag behöva söka ditt namn i dödsannonserna«, säger hon.

»Vi passade aldrig särskilt bra ihop«, säger jag.

»Gjorde vi väl visst?«

»Säger du det för att jag inte ska ta livet av mig, eller?«

»Du bryter som mest ett nyckelben om du hoppar här, gubben.«

»Bra sköterska du blir.«

Hannah huttrar till häftigt och gäspar.

»Vill du ta en break up-dusch«, säger hon.

Egentligen inte.

Jag tvättar Hannahs ansikte noggrant, gnuggar tummarna mot kindbenen som om hon vore skitig.

»Vi skulle ha gjort slut för länge sedan«, säger hon.

»Det är bara taskigt att släpa runt på dig när jag inte är kär i dig.«

Jag pussar henne i ögonvrån och stänger av vattnet.

Torkar hennes rygg och hår. Kammar ut det med fingrarna, luggas. Hon har inte fel.

»Kommer du att hoppa av efter tvåan«, säger hon.

Det droppar fortfarande från duschmunstycket fastän jag drog åt ashårt. Jag virar in Hannah i handduken.

»Jag gick bara vård för att vara med dig«, säger jag.  
»Vill du fortfarande bli en häst?«

»Ville jag det?«

»Håll drömmen levande.«

Vi ser på varandra i den immiga spegeln medan vi borstar tänderna.

»Menar du på riktigt att jag blir en dålig sköterska«, säger hon.

Jag rycker på axlarna och hon spottar och går upp. Trappan knakar ovanför huvudet, jag stryker mig själv över det stickiga håret och ansiktet. Fjunet är strävt runt käkarna, revbenen syns under bröstmusklerna och magrutorna ser utsträckta ut. Jag börjar se ut som farsan. Duschen droppar och rutan skallrar. Torkskåpet har slagit av så jag går och sätter på en timme till. Det luktar fortfarande piss i hallen.

Mika är ensam kvar uppe i allrummet, håret sticker ur täcket som spröten på en fiberoptiklampa, ögonfransarna vippar i sömnen. Kommer hon att finnas kvar när Hannah drar? Ens som kompis?

Golvet knakar och Hannah står på andra sidan soffbordet och glor på mig. Håret och täcket hänger över axlarna. Hon har en grop vid solar plexus som syns tydligare i skuggorna från stjärnljuset, bukmusklerna tecknar sig genom underhuds fett, höftbenens linje ner mot troslinningen. Bitig.

»One for the road«, frågar hon.

Hon kliver upp i soffan och drar sitt täcke över oss. Hon gnuggar ansiktet mot min hals, trycker näsan och hakan mot min kind, biter mig i läppen och buffar med hela kroppen. Jag pressar handlovarna mot smilgroparna i hennes svank så jag nästan känner det ila i henne. Vi trycker pannorna och näsorna mot varandra, kramas så hårt att revbenen skaver. Jag nafsar loss en flaga från hennes läpp. Hon trycker örat mot mitt.

»Hör du«, viskar hon.

»Ja«, viskar jag.

Men jag vet inte ens vad hon menar.

\*

Jag vaknar med Hannahs hår i munnen, andas i otakt så att hon inte ska åka upp och ner på mitt bröst. Solen glider från hennes rygg ner på golvet. Mika tittar på oss med huvudet mot väggen från sin fåtölj. Hon kanske gillar att titta på.

Jag kommer ihåg att lukta på min tjejs tinning. Ibland snusar hon till eller rycker i sömnen. Hon är så knölig att det inte längre är skönt att ha henne ovanpå men jag vågar inte flytta mig ifall hon skulle vakna och lämna mig. Inte ens bröstet trycker särskilt skönt mot mig längre, huden klibbig mellan oss. Jag pillar försiktigt i håren på hennes tinning tills hon vaknar.

Hon ser yrvaket på mig och trycker sig upp och skyler sig. Hennes ögon är särskilt ljusgröna när ljuset slår igenom dem från sidan. Hon drar täcket om sig och sätter sig upp på andra sidan av soffan, gör en knut av håret och tittar rakt fram med pannan och de bleka ögonbrynen veckade. Gäspar stort åt mig.

Himlen är naken, granarna gryningsgula. Det kommer att bli smörigt något djävulskt i backen i dag.

»Nej, här blir inga barn gjorda«, säger jag, klatschar händerna i låren, reser mig och går och kokar gröt och ägg åt gänget.

\*

Brorsan och Mika åker och tacklar varandra från liftbygeln framför min. Hon ramlar och hänger efter ett tag men skriker och släpper när snön åker upp i tröjan. Jag håller ut så hon kan hoppa på hos mig i stället. Brorsan

blänger på oss, han ville ju inte bli av med henne. Hon ger mig hjälmen medan hon sträcker handen innanför tröjlinningen och borstar bort snön.

»Skulle han kaxa så här mot Alicia«, säger hon.

»Han skulle aldrig komma så här nära Alicia«, säger jag.

»Vad är grejen med systrarna Vikström?«

»Bra gener?«

Mika kladdar mig i ansiktet med den genomblöta handsken tills jag orkar försvara mig.

»Du är gosig med Jocke«, säger jag.

»Tror du att jag vill det?«

»Vad händer om du säger nej?«

»Nu ska vi luta oss bakåt och njuta, det kan vara vinterns sista åk.«

Om vi inte har vikten på bakbenet gräver brädan ner i sursnön så vi flyger framstupa och skär våra bara armar på sylvassa snöflagor och framtinat ris. Hannah faller och skrapar upp axeln, skriker rakt ut, mer av frustration än smärta. När vi tröttnat sätter vi oss mitt i backen och bränner skinn i solen. Hannah har vikt upp ärmarna på t-shirten för att blodet ska torka och för att inte få solränder på de fräkniga överarmarna.

»Får jag och Melvin vara i fred en stund«, säger hon till de andra.

Brorsan åker före ner till snowboardparken, tappar balansen mitt i kicken och landar på svanskotan. Mika reser sig, knäpper hjälmen och åker ner till honom.

Sval vind vispar runt Hannahs hår och knottrar huden. Hon styr fingrarna genom snökornen på marken.

»Skulle du vilja att jag stannade med dig ett tag till«, säger hon.

Jag skakar på huvudet och spottar. Hannah håller armarna om knäna, drar in snor och försöker spotta på mitt. Blodet på axeln har torkat. Våra brädor rör vid varandra. Nosen på hennes har ett hack från när hon åkte in i en björk i fjol.

»Du ser vuxen ut«, säger hon.

»Jo, jag börjar se ut som farsan.«

Hon skakar på huvudet. Kanske ville hon hela tiden att jag skulle bli mer som han. Grövre, ta för mig utan att fråga. Hannah tar hårdare tag om knäna och krystar fram orden.

»Hatar du mig om jag gör slut«, säger hon.

»Hade det känts bättre för dig?«

Jag vill inte höra henne svara utan knäpper brädan och ställer mig. Takboxarna står öppna nere på parkeringen, folk börjar åka hem. Alex och Jocke hjälps åt att köra och slita upp skotrarna på släpet.

»Sätt dig«, säger Hannah.

Jag sätter mig inte. Hennes profil badar i ljus. Fräk-  
narna, fjunen, den lilla vinkeln mellan snorrännan och  
överläppen. Jag vet hur hennes läppar känns mot mina.  
Varje veck, böj och darrning. Rynkorna som blivit i mun-  
giporna. En flaga saknas på överläppen. Den är i min  
mage.

»Vi behöver testa vara ifrån varandra ett tag«, säger  
hon. »Kanske något år. Bli vuxna i fred.«

»Du behöver väl inte provköra Alex ett helt år?«

Hannah skrattar, reser sig och borstar bort snön från  
tröjan hon suttit på, drar den på sig och glider ifrån  
mig.

»Det har vi gjort bort för länge sen«, säger hon.

Hennes huvud försvinner bakom krönet. Jag åker i  
kapp. Ibland nära, ibland långt ifrån. Liftan har stannat  
för dagen och det kommer ingen efter oss. Vi är trötta och  
mjuka, surfar ovanpå slasket. Jag hinner titta ordentligt  
och känna hur Hannah åker ifrån mig. När jag minns  
hennes nackfjun, skuldror, höftben eller fingrar mellan  
mina, då är det som om jag aldrig någonsin kommer se  
henne igen. Minnena går sönder. Det är jag som går  
sönder. Lutar kroppen över brädan, stänger ögonen och  
litar på att jag inte åker ihjäl mig. Jo, förresten, stanna  
bara en liten stund till. Jag är inte riktigt färdig.

Mika sover mot min axel i baksätet på Jockes bil på väg hem till stan. Hon luktar hav. Ibland kommer eftermiddagssolen in i bilen genom skogen och lyser upp dammet och de vajande, tunnare fjunen av hennes stripiga, panter-svarta hår. Långt framme på vägen åker Hannah ensam med Alex. Jocke spelar »Open eye signal« på bilstereon från min mobil. Mika la in den åt mig. Allting bra har jag fått från henne. Jocke tycker att all musik utom trance är för skramlig men stänger inte av. Ibland tittar han bak på oss. Brorsan mumlar i sömnen i framsätet men det går inte att höra vad han säger. Vaknar inte fastän huvudet dunkar mot rutan.

Jag känner igen träden bättre. Björkarna har knoppar. Snön är nästan borta här. Jag vill inte hem. Hannahs profil syns i Alex bil. Hon rör sig hela tiden. Pratar, skrattar. Tittar aldrig i backspeglarna. Mika vaknar till av »Abandon window« och sätter sig upp så att det blir kallt på axeln. Hon drar handen genom håret och gäspar, ser vad jag ser. Det spelar ingen roll för henne vem Hannah är ihop med.

Stan är täckt av väggrus. Jocke tar över musiken och försöker överrösta epadunken med trance när vi hamnar i en Merca-kortege från inlandet. Han är chanslös men

sänker inte förrän vi kommer in i samhället, sista biten längs snabbleden dånar Deleriums »Silence«.

Jag hjälper Mika in till sig med grejerna, hon sov nog ingenting i natt, medan brorsan släpar bort alla våra väskor till vårt hus. Jag har en härligt mosig efterfest-känsla i skallen av all musik.

»Ring mig sedan, Melvin«, sluddrar Mika.

»Visst«, säger jag.

»Gör inget dumt förrän vi pratat.«

Sedan står jag ensam med min och Hannahs brädor under armarna. Det är stjärnor framme. Gruset knastrar under skorna fastän jag står still. Det är melodifestival i husen, luktar framtinat piss och skit och gyttja och tall varannan vindpust. Och köttbullar. Någonstans käkar alltid någon köttbullar.

Vikströms groventré ligger mellan huset och garaget och därifrån syns gården, och vårt hus på andra sidan av kojskogen. Gräset är inte grönt än men de har tagit fram altanmöblerna ur boden. Jag ringer på dörren som en främling, det kommer ett förvånat skall och Alicia öppnar. Publikjubel från vardagsrummet. Labia står bredvid henne i dörröppningen och vaggar på svansen.

»Hannah är inte här«, säger Alicia.

Hennes ögon är lika diskvattensblå som hennes systers, de biter och fräser.

»Jag ska bara lämna hennes snowboard«, säger jag.

»Är det Melvin«, ropar Malin inifrån vardagsrummet.

»Fråga om han vill komma in och titta med oss.«

»Nej, det vill han inte«, ropar Alicia tillbaka.

Det vore liks totalt djävla mörker för mig att sitta och titta på melodifestivalen med dem medan Hannah strular med Alex.

Alicia motar in den förvirrade gammhunden och stänger dörren. Jag lutar brädan mot ytterväggen och genar hem genom lillskogen. Sätter mig på enda plankan från kojans som hänger kvar mellan tallarna och tar en rök medan jag tittar in på familjen Vikström där de sitter framför tv:n. Mikas rum var på marken här under. Hon fick sopa bort barr och löv. Lekte att det var en lek. Plankan skaver i röven. Jag vänder bort blicken och går in i mitt hus.

»Du ser helt förstörd ut«, säger farsan.

Han försöker vara förälder som om han sett en på film. Han ska snart på jobbvecka, jag behöver bara ha honom omkring mig någon dag till.

»Har det hänt något med Hannah«, säger han.

»Nej«, säger jag. »Allt är som det ska.«

Jag orkar inte ens äta ordentligt, bara lämnar tv:n, duschar och säger att jag går över till Mika.

»Är det kk«, säger farsan.

Axlarna och nacken drar ihop sig men jag hinner ut genom dörren innan någonting händer. Jag tar djupa andetag och långa steg, över grannarnas tomt, uppför Mikas brandstege. Fan, undrar om farsan bara frågade om det var något med kanotklubben?

Mika lägger ifrån sig mobilen och tänder sänglampan när jag knackar på balkongdörren. Lindar sig hårt i täcket och släpper in mig med en suck.

»Det var ju du som sa att jag skulle komma«, säger jag.

»Ringa, sa jag.«

Hon lutar upp sig mot sänggaveln och gäspar under täcket. Jag sätter mig vid fotänden och tittar på hennes och Markus adoptionsbevis ovanför fönstret. Hans gamla affischer. Skate, BMX, Tupac, Ip Man och brudar.

»Varför har du kvar Pamela Anderson«, säger jag.

Mika sveper in sig i täcket, reser sig och går och tar ner och tittar på utviksbilden. Pamela har hängt där jämt, det var det första jag såg när vi smög in hit medan det var Markus rum. Jag tror att den kom från deras pappa Simon. Mika slänger bilden i papperskorgen, kliver tillbaka upp i sängen och sparkar ner mig på golvet så hon kan sträcka ut sig.

»Vad ska vi prata om, då«, säger jag.

»Håll dig borta från Hannah och Alex. Det var bara det jag ville säga, nu kan du fara.«

Hon släcker sänglampan. Gatlyktan gör väggen randig genom persiennerna. Min hand darrar mot det dammiga golvet under sängen, bland pappersnäsdukar, trosor och tidningar. Jag klarar mig bara utan Hannah om Mika stannar.

»Vad gör du på valborg«, säger jag.

»Jag vill inte prata mer med dig, gå ut ur mitt rum.«

»Kan jag få Pamela?«

Jag reser mig och tar upp Pamela ur papperskorgen, stoppar henne i fickan.

»Jag borde ha varit en bättre kompis när Markus dog«, säger jag.

»Melvin, du borde ha varit bättre på allt.«

Balkongdörren gnisslar, brandstegen dunkar. Jag tar en omväg runt kvarteret för att slippa komma hem. Någon har tagit ut mc:n för säsongen, jag kan följa vrålet hela vägen till stan och tillbaka. Allting är ändå stängt där nu. Jag har bara vanlig tröja. Tänder en cigg, försöker värma händerna runt glöden. Alex bil är borta och lampan i Hannahs rum är släckt. Tidningsbudet åker runt och smäller i postlådorna. Jag får klara mig, jag är snart arton år.